

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan s ponedeljkom, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

„Take so naše razmere!“

Prav neradi pečamo se na tem mestu z drobtinami, ki spadajo prav za prav v rubriko „domačih stvari“, a ker se naša politika kolikor toliko suče ob osebnostih, in ker se s podrobnosti sme sklepati na splošnost, odločili smo se, danes tu razpravljati naslednjo dogodbo, da se naši čitatelji še jedenkrat osvedočijo, kako perfidna je taktika naših političnih antagonistov in kako bi slastno radi sneli prepir kar s prvega klina, ter sumničili in grdili Kranjsko, z njo pa vse Slovence sploh.

Dunajski jutranji listi z dne 23. t. m., katerim streže znani sin Konšekov z lažnjivimi poročili, prinesli so naslednji vznemirljivi telegram: „Laibach 22. Juli. Heute Nachmittag um 6 Uhr wurde auf der Strasse zwischen Laibach und Josephsthal, einem der frequentesten Ausflugsorte, ein deutscher Ingenieur von einem Bauernburschen mit einem Messer angefallen. Derselbe konnte sich nur dadurch retten, dass eine vorbeifahrende Equipage ihn aufnahm, worauf auch gegen dieselbe ein Angriff unternommen wurde.“ Tako slove telegram. Sedaj pa hočemo povedati mi, kar smo poizvedeli iz verodostojnih virov. Res je, da je inženirja gosp. Postelna, ki pa ni Nemec nego Magjar ali Čeh, prišedšega peš iz Zaloga na potu proti Ljubljani, koder se gre proti Korbarjevi gostilni, napal bivši delavec v fabriki v Velčah. A ta delavec, ki je bil popolnem žganja pijan, bil je zaradi vednega pijančevanja že davno odpuščen kot delavec iz Velške papirnice in, ker je imel že delirium tremens, bil je že v blaznici. Ta pijani človek se je malo brigal za narodnost g. inženirja Postelna in bil bi napadel vsacega brez razlike narodnosti. Ko je bežal inženir Postel pred pijanim človekom, pripelje se v g. Doberleta vozu njegov sin Franc Doberlet, z njim pa ravnatelj nemškega gledališča g. Mondheim-

Schreiner, kakor je prijavil svoj čas v „Sloven-skem Narodu“, Slovenec rodod iz Ormoža, in zloglasni lažnjivi dopisnik Dunajskih židovskih listov in večni maturant, Karol Konschegg, exredakteur „Ljubljanskega Wochenblatta“. Ti gospodje so vzeli g. inženirja Postelna na voz in se odpeljali v Velče, kjer so naznanili žandarmeriji, kaj se je zgodilo. Žandarji so pijanca, znanega razsajalca, takoj prijeli in odveli v zapor, danes pa izročili sodnji v Ljubljano. Tem trem stebrom „nemštva“ alias nemškutarije v Ljubljani, gg. Konscheggu, Doberletu jun. in Mondheim-Schreinerju, katerim se je pridružil tudi gosp. Paul Achtschin, ki je mnogo z revolverjem okolu sebe pretil in plašiti skušal, se je takoj v restavraciji v Velčah povedalo, da je napadovalec znan nepoboljšljiv pijanec, ki nobenega kmeta pri miru ne pusti, ki je vsled vedne pijanosti zmešan, v obče pa tako zanemarjena in zaničevana oseba, da bi ga bili že davno ubili, ko bi se ne bali kazni.

S tem od gostilničarja v Velčah in od gospodov iz Velške fabrike danim razjasnilom bi menda mogli biti gospodje zadovoljni. Ne tako pa Konšekov sin. Lačen je bil telegrama, da si prisluži na izletu porabljeni denar, in komaj dospe v Ljubljano, teče že na brzojavni urad in odpošlje „mit acht Adressen“ telegram, katerega smo priobčili spredaj in kateri naj bi bralcem Dunajskih židovskih listov osvetljeval, kake so razmere na Kranjskem pod vlado Taaffejevo in deželnim predsednikom baronom Winklerjem, da slovenski kmetski fantje napadajo nemške inženirje, ker so Nemci, in da ni nikake varnosti več v Ljubljanskej okolici za Nemce in nemškutarje. Nemci in nemškutarji so včeraj z veliko slastjo kazali telegram Konšekov, rekoč: „Glejte, take so naše razmere!“

Posebno se je v tem odlikoval pri včerajšnjem banketu Ljubljanskih strelcev trgovcev g. Karol Ka-

ringer, ki je vsacemu tiščal omenjeni telegram nasproti in nosljaje vikal: „Das sind unsere Zustände!“

Vprašamo, ali res ni možno, da se tacemu dečaku, ki je še moker za ušesi, ustavi nesramno rokodetstvo in zakaj se mirno dopušča, da za bornih par goldinarjev trosi laži in obrekovanja v svet in grdi deželo in mesto, v katerem biva?

Vprašamo vse Nemce, mej nami živeče, kateri so si ohranili še toliko objektivnosti, da jim je pravica in resnica nad vse ljuba, ali res nimajo družega „mediuma“, ki bi poročal v Dunajske liste?

Vprašamo pa tudi triperesno deteljico: Doberlet jun., Mondheim-Schreiner in Paul Achtschin, od kod to prihaja, da se vozijo v Velče z revolverom v žepu? Ali so hoteli morda tam toli dobiti mučeniško krono?

Sploh pa je v zadnje dni tudi slepec mogel opazovati, da se z gotove strani neprestano in dosledno ščuje in ruje, da bi se prouzročil kak nered ali kaka rabuka, ki bi se potem napetih lic raztribila v Dunajske liste; taktika levičnjakov in viteza Schönerer-ja žalostni vspehi tudi nekaterim vročerkvim elementom mej nasprotno stranko ne dadé miru, da si hočejo „coute que coute“ pridobiti tudi enakih lavorik. In naših nasprotnikov zbrana tolpa, sedeča pri banketu, ki se tako rada ponaša s svojo inteligencije, ne povprašuje kar nič po okoliščinah, po istinitosti in sploh po važnih merodajnih momentih, temveč veruje kar slepo in prisega na take telegrame, ker tudi njej srce radosti utriplje, videč, da je malovesten a močno gladen žurnalist (?) oblatil našo deželo in z njo — Slovence.

Da, take so naše razmere!

LISTEK.

Deželna razstava v realki.

(Dalje.)

Kdor se zanima za razvoj časnikarstva mej nami, naj si ogleda Ljubljankanko, kakeršna je bila pred 100 leti, kajti mej drugimi razstavljen je tudi jedna številka od leta 1783.

Posebne redkosti razložene so v velike dvorane levem kotu. Bitka pri Sisku l. 1593, kjer „Kope so pijani — pred Kranjci omagali Otomani“, upodobljena je v velikej bakrenej plošči (št. 55), znanej iz spodnjega muzeja. Pri tej bitki uplenili so tudi v šotoru Hasana-paše brivno skledico, ki je zaradi tega interesantna, ker je iz usnja. Pod to skledico pa sta v steklenej kaseti škarpa Herwarda barona Auersperga in barona Weixelberga (lastnina grofa Auersperga na Turjaku), žalosten spomin preteklih silovitih časov. Okolu in okolu razstavljeno je dragoceno orožje: Krasni pištoli maršala Marmonta (št. 60 in 61), handžar 300 let star, (št. 65) lastnina dra. Ahačiča, mašni plašč, narejen iz vojnega

plašča pri Sisku premaganega Hasana-paše (št. 206, lastnina stolne cerkve v Ljubljani) in bosenska „casula“ podružnice v Gabrčah pri Senožečah, jako lepo uloženi puški gg. grofa Lanthier-ja in Viktora Smoléta (št. 213, 214), opeka z grbom Celjskih grofov, hebeharde, dvoročni meči (Flaminger), Lanthierovi „trouboni“, turške podkve in stremena, in puške raznih časov in sistemov. Mej puškami pa sta dve, ki zaslužite vso našo pozornost. Baron de Traux v Celji razstavil je štev. 71 in 73. In ta štev. 73 — risana puška za lov — je kaj posebnega, kajti to je prava pravcata ostraguša (Hinterlader) iz sedemnajstega stoletja. Naredil jo je Mihael Güll, ki je bil puškar v Ljubljani. Da je živel in puške delal v 17. stoletju, razvidno je na drugej puški, kjer je svojemu imenu dodal tudi letnico 1651. Tedaj so bile novodobne ostraguše, ki so napravile velikansk preobrat v vseh vojskah, na Kranjskem znane že pred 200 leti, vsaj M. Güll delal je že po tem sistemu.

Kaže se nam dalje Valvazorjev šlem (št. 67), rogovi divjega kozla v prejšnjem stoletju pod Triglavom ustreljenega, in polovica črnega oklepa grofa Jošta Thurna, dednega dvornika v Kranjskej in vin-

diškej pokrajini, višjega poglavarja hrvatskih mej itd. (1533—1589). Ta oklep (št. 80) bil je poprej v „Ambraser Sammlung“, sedaj pa pripada umeteljno-zgodovinske zbirki na Dunaji in ima poleg zgodovinske vrednosti za nas tudi ta pomen, ker nas živo spominja tistih žalostnih časov, ko so se slovenski kmetje poganjali za „staro pravdo“ in je marsikateri nesrečnež s strahom in trepetom zazrl ta črni oklep nemilosrdnega Jošta.

Štev. 105—108 so mestna oziroma sodna žezla (richterstab) iz Kostanjevice, Krškega, Škofje Loke in Kočevja, izmed katerih ima ono iz Krškega največ prvotnosti. Jednak namen imela je tudi po g. Kapelle-ji v Metliki razstavljena gorska palica, (št. 116), sestavljena iz več delov, katero je držal v roki sodec pri vinograjskih prepirih.

Občinski urad v Žužemberku razstavil je s srebrom okovano posodo iz rakove škarnice (št. 117), ki drži kakega pol litra. Žal, da moramo oporekati Žužemberčanom, da bi bil kdaj pristen krški rak lastnik te škarnice, ker je posoda narejena iz škarnice morskega raka.

Lepo je orožje, razstavljeno po g. dru. vitezu Stöckl-nu (št. 59, 62—64, 78, 79), g. Smoléta pi-

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 24. julija.

„Triester Ztg.“ prinaša jedina senzačen telegram iz Zadra, da je **dalmatinski** deželni zbor vsled Najvišje cesarske naredbe razpuščen, kar da se je bilo naznanilo v zadnji seji v soboto, predno se je bil izvršil dnevni red.

Deželni zbori, kateri imajo sedaj svoja zborovanja, končali bodo svoje delo koncem meseca ali pa začetkom avgusta. V dan 16. avgusta sklicana sta deželna zbora Goriške in Istre. Drugi deželni zbori, kateri letos neso še zborovali, kakor gališki, moravski, gorenje-avstrijski in predarlški, sešli se bodo tekom meseca septembra. Zborovanje teh deželnih zastopov trajalo bode potem tikoma do početka zasedanja državnega zbora, oziroma delegacijskih obravnavanj.

Kakor se čuje, bode **česki** deželni zbor že 5. avgusta zaključen. Do sedaj se ni še obravnavalo nobeno vprašanje, ki bi se dotikalo narodnostnega nasprotstva. Včeraj pa so predložili dr. Rieger in tovariši naslednji nasvet: „Deželni zbor naj sklene: Deželnemu odboru se naroča, storiti načrt reformi volilnega reda v deželni zbor, s katero naj bi se posebno naslanja se na zadnje ljudsko štetje in druge uradne podatke volilna pravica z ozirom na prebivalstvo, število in plačani davek kar možno enakomerno podelila, volilni okraji z ozirom na geografično lež razdelili in tako obmejili, da zadobiti obe narodnosti jednako in popolno pravico. Nadalje naj se preiskuje, bi li ne bilo prikladno, da bi se volilna pravica v nefidekomisaričnem veleposestvu izvrševala v več volilnih krajih in naj se li petakarijem podeli volilna pravica.“ — Ta predlog podpisalo je 71 Čehov. — Razven tega pride znabiti še Clam-Martiničova resolucija v obravnavo, glede obligatnega pouka obeh deželnih jezikov po vseh srednjih šolah česke dežele. — Prof Harrach izročil je peticijo raznih občin za povzdigo industrije s predivom in tkalstva po českih in nemških gorskih krajih.

Vnanje države.

Pred nekolikim časom poročala je **srbska** vladina stranka jako oblastno, kako da je zmagala proti opoziciji pri izvolitvi župana v mestu Kragujevac. Te je bilo prouzročilo mnogo veselja v taboru „naprednjakov“ in izvajali so se iz tega slučaja celo ugodni zaključki za predstoječe volitve v skupščino. Zdaj pa pride poročilo iz Belgrada, ki nam kaže v pravem svitu ono „zmago“. Meščani Kragujevski so se namreč pritožili proti vodji ondotojnega vojaško-tehničnega zavoda, polkovniku Velimiru Štefanoviću, kateri je bil vse pri tem zavodu nameščene delavce prisilil, da so glasovali za vladinega kandidata, grozeč jim, da bode v nasprotnem slučaju vse odpustil. Belgrajski opozicijski list vpraša, je li ta slučaj, da se zdaj že v vojski tira strankarska politika in da se dajo častniki upotrebljati za politične agitatorje, morda rezultat — nove vojskine organizacije?

Francoski senat priznal je s 139 proti 127 glasom nujnost justične reforme ter na to sklenil generalno debato o dotičnej vladini predlogi. Kot glavna govornika stala sta si nasproti justični minister Martin-Feuillé in pa Allou. Prvi je javno

štola (št. 193) in razne stare skrinje. Mej slednjimi spadata mej najlepše št. 159 (Sajovic v Slavini) in 57 (Paula Merizzi v Ljubljani), potem skrinje in kasete Strahlove, Lichtenbergove, Auerspergove itd., katerih je pa vseh preveč, da bi jih podrobneje omenjali.

Mej kupami in pokali je posebno lepa in znamenita ročka za pivo (bierkanne), lastnina barona Lichtenberga, ki je imel baje že 2000 gld. za njo. Ta ročka je srebrna, pozlačena, a vsa pokrita s figurami in arabeskami. Izdelal jo je Conrad Aufferberger v Norimbergu koncem 17. stoletja.

Na dalje je omeniti majolika (št. 280), poznata pod imenom: „Vier Evangelistenbierkanne“, lončena, s cinastim pokrovom, s podobami vseh štirih evangelistov in drugimi figurami in letnico 1630 — steklenega pokala, imenovanega „Prälattenbecher des Abtes Alex. baron Taufferer“, na katerem je graviran samostan v Kostanjevici z letnico 1749, — takozvanega „Cementbecher“ in „Gustav-Adolf Becher“ (ki ima na dnu v srebro urezano podobo tega kralja), oba iz deželnega muzeja.

Pod št. 140 razstavil je g. dr. Bleiweis Trsteniški rudeč svilen trak, kakeršni so se de-

priznal, da namerava s svojo predlogo ustvariti politično obrambo. Vse vlade francoske so se dotikale sodnega stanu. Ob času cesarstva bile so takozvane mešane komisije, in kar se tiče neodstajljivosti sodnikov, ki je izrečena v postavi, spominja justični minister le na čase, ko je bil vojvoda Broglie minister in na tedajšnje politične pravde, kojih je bilo nad tri tisoče. Sedanji sodni stan zgubil je svoj ugled, odkar se umešava v politiko in si prisvaja pravico, da sme žaliti republiko. Velika večina dežele zahteva, da se stori konec takemu anarhičnemu stanju. Allou pa je napadal postavo ter se toplo zavzemal za sodniški stan. Dotično postavo imenoval je javno nesrečo, katera bode dala Francoskej odvisne in sužne sodnike. — Zmerni republikanski listi so tudi skoro vsi proti postavi in „Journal des Debats“ dokazuje justičnemu ministru, da celo Bourboni l. 1814. neso majali na neodvisnosti sodniškega stanu.

Včeraj je Mr. Gladstone v **angleškej** spodnji zbornici v daljšem govoru razpravljal projekt o novem Sueškem kanalu ter izjavil, da vlada v tej zadevi ne bode zahtevala potrjenja od parlamenta. Sir Rivers Wilson, pogajaje se z Lessepsem, ni našel nobene popustljivosti, kajti slednji naslanjal se je na obljubo angleškega kabineta, da bode pogodba ostala nespremenjena. Ako pa bi posojilo delalo preglavice, ponudil se je Lesseps, da bode sam skrbel za kapital. Ako bi se tudi pogodba ne vzprejela, bode Lesseps vsekako začel graditi novi kanal, akoprem obžalovaje, da se Anglija ne udeležuje tega podjetja. — Novi francoski poslanik v Londonu, Waddington, je dejal, da je Sueško vprašanje jedina težkoča v francosko-angleških odnosih, kajti za Lessepsem stoji ves narod in prihodnje razmere mej Francijo in Anglijo zavisé od dognanja tega vprašanja.

Dopisi.

Iz Ptuja 22. julija. [Izv. dop.] Naši liberalci pošiljajo ravnokar v nemškem jeziku sledeči poziv:

„Spoštovani gospod občinski predstojnik! V kratkem se ima vršiti volitev v okrajni zastop Ptujski.

Mnogo mož naprednjaškega mišljenja (?) iz celega okraja kakor tudi iz Ptuja samega smatrajo za potrebno, da preide večina okrajnega zastopa, katera je sedaj v rokah duhovnih gospodov in njihovih pokornih privrženecv, zopet v roke naprednjaške stranke. To je posebno treba radi šole.

Ti možje so mnenja, ka se naj duhovni gospodje pečajo bolj z dušnim poslom svojih farmenov nego s posvetnimi zadevami. Za šolo in njeno zboljšanje se bodo gotovo tisti kmetje in meščani, ki imajo otroke, bolj brigali, kot duhovni gospodje, ki ne smejo imeti rodovine in še celo poznati ne smejo očine ljubezni. (Vi jo pač poznate, gospod doktor, kaj ne? Stavčeva opomba.)

Sestavil se je tedaj v Ptuiji odbor iz veliko-posestnikov (?) in meščanov, kateri ima nalogo skrbeti za večino v okrajnem zastopu.

V imenu tega odbora usojajo so podpisani vas prositi, da nas v našem podjetji podpirate in da

lili v kongresnej dobi (l. 1821) pri ljudske veselici kmetskimi dekletom. Na tem traku tiskani so naslednji Vodnikovih stih:

Cesarja sta vgnala
Hud vojskini krik,
Francozom pa dala
Pravičen mejnik.

Mladenče vuhajo
Kdar stavio mejô,
Nas plesat ravnajo,
Nam godce dajo.

Spomin bo; kdaj zmote
Kdaj spôr je minul,
Kdaj mir nam dobrote
Na semlo izsul.

Plesajmo, pozablen
Pobër se prepîr,
Vukajmo, povablen
Z' nam rajat si mir!

Jednak zeleno-svilen trak hrani se v deželnem muzeji. Na njem tiskana je znana Vodnikova pesen:

„Pubiči, punčike
Spletajte venčike itd.

ki se je pa mej prebivalstvo delil o drugej priliki.

(Dalje prih.)

kot naprednjaški mož, kateremu je izročila občina svoj blagor, tudi v tej zadevi za blagor občine in okraja sodelujete.

Poznejši predlogi se bodo objavili“.

Podpisani so znani kričaci Pisk, dr. Mihelič, Eckl, Kaiser, Hutar, Bratanič in še nekaj drugih.

Da je ta „manifest“ sestavljen po dr. Miheliči, se razvidi na prvi trenutek, ker se on duhovnov boji, katerim pravi: „welche das gefühl der vaterliebe gar nicht kennen dürfen“. Gospod doktor, splezali ste že do vrhunca politične zrelosti in sedaj bode treba nazaj! Na tak način hočete vi kmete na limanice dobiti?

Je li zamorete oporekati, da razumejo sedaj v okrajnem zastopu sedeči duhovni o gospodarstvu desetkrat več nego vi? Čudimo se pa še vedno, da se ta človek drzne napadati naše vsega spoštovanja vredne može. Ali ste g. doktor na tisto „gnusno“ pravdo pozabili, ki se baje naslanja na §. 129 kaz. zak.? Ali ste se že opravičili? ali ne veste, da to tudi zahteva postava z dne 1. aprila 1872 št. 40 drž. zak. od Vas kot advokata? Ali ne veste, da s tem svojim neopravičenjem odvetniškemu stanu nečast delate?

Nas pa nasprotnikovo delovanje spodbuja, da tudi mi ne smemo rok križem držati. Vsakteri naj stori svojo dolžnost, vsakteri ima priliko delovati v svojih krogih. Nikdo ne sme misliti, da je to delo posameznih; delajmo marljivo in z združenimi močmi, kajti le na tak način je zmaga mogoča in gotova.

Iz Mengša 19. julija. [Izv. dop.] (Sprejem cesarja.) Pri krasno izdelanem slavlouku, tik cesarske lipe pričakovalo je naše na tisoči broječe občinstvo dne 16. t. m. ob 7 uri zjutraj Nj. Veličanstvo. Šolska mladina Mengeška in iz Goričice, skupno nad 400 glav, postavila se je v dve vrsti s svojima zastavama. Dečki imeli so lipove veje, deklice cvetičine šopke v roki. Spredej pri slavlouku stal je občinski zastop s svojim županom, krajni šolski svet, Trzinski in Loški občinski zastop, duhovščina iz Mengeša in Goričice, učiteljstvo omenjenih šol, tri belo oblečene deklice. Da ni občinstvo tiščalo preveč na cesto in da se je ohranil red, postavil je naš vrli župan gospod Janez Levec nad sto odraslih fantov ob cesti. Pod lipo postavili pa so se domači pevci in pevke pod vodstvom tukajšnjega nadučitelja.

Ob 8¼. uri zagromi topič iz bližnje višave, zasliši se zvonjenje in kmalu se pripelje kočija, za njo druga, in z nje stopi mej nebrojnimi živio in slava-klici Nj. Veličanstvo. Pevci zapoje cesarsko himno, župan Levec pa pozdravi cesarja: „Vaše Veličanstvo presvitli cesar! Sprejmite naj pristrčnejši pozdrav občine Mengeške, katera Vam zagotavlja najponižnejo udanost in zvestobo. Pod to lipo (kazaje na drevo), usajeno leta 1879 v slavni spomin Vaše srebrne poroke, obljubili smo Vam najpokornejšo udanost in zvestobo; tudi danes ponavljamo to sveto obljubo ter Vam kličemo: Bog ohrani nam Vaše Veličanstvo še mnogo let, ohrani pa tudi Habsburški rod, na veke združene z našo materno deželo Kranjsko“. Na to odgovori Nj. Veličanstvo: „Prav zelo me je veselilo priti v ta kraj in ogledati si gorenjsko stran, posebno ta trg je kaj lep, gotovo prebiva tukaj dovolj premožnih ljudi“. Na to odgovori župan, da je v trgu precej premožnih pa tudi dovolj ubogih prebivalcev. Na vprašanje, s čim se bavijo, odgovori župan, da večinom s kmetijstvom. Potem se je obrnil cesar k duhovščini in se posebno s tukajšnjim gospodom kaplanom dr. Josipom Dolencem jako prijazno pogovarjal. Gospod Janez Ložar, bivši Trzinski župan, zahvalil se je v svojem govoru za podeljeni srebrni križec. Potem se je predstavilo učiteljstvo. Nadučitelja vprašal je cesar, koliko časa že služi v tem kraju, koliko je šolskih otrok, je li pouk poludneven ali celodneven, če slušbuje sam na tej šoli ali še kdo drugi. Nadučitelj predstavi učiteljico, in cesar vpraša: „Ali poučujete same deklice ali tudi dečke?“ Po odgovoru, da poučuje dečke in deklice skupno, stopi pred cesarja šolska deklica, držeč v roki cvetični šopek in govori glasno in srčno: „Vaše Veličanstvo, presvitli cesar! Pozdravljamo Vas presvitli vladar najpristrčnejše, ter Vam v znamenje na še naj-

zvestejše udanosti, ljubezni in spoštovanja podarimo ta cvetni šopek s pristrčnim vošilom, da Bog ohrani Vaše Veličanstvo še mnoga leta". Na to slede zopet burni živio- in slava-klici. Presvitli cesar, ginjen nad srčnim pozdravom te male čvrste deklice, vzame šopek, z drugo roko pa jej prav prijazno potrka na ramo rekoč: Dobro, prav lepo si govorila. Ko začuje cesar, da Mengeška šolska občina še nima lastnega šolskega poslopja se jako začudi: „Kaj, tako velik kraj, pa nima še svoje šole?" — Na to razjasni neki višji gospod, da je občina letos prosila za razširjenje tukajšnje šole in za stavbo novega šolskega poslopja, a ta zadeva še danes za to ni rešena, ker želi Trzinska občina radi daljave izstopiti iz šolske občine in hoče zidati svojo šolo.

Ko je cesar ogledoval še nekaj časa z mlaji, zastavami in venci krasno okinčani trg in kaj lepo izdelani slavolok, poda se v kočijo, ter se poslovivši odpelje. Za njim pa so odmevali možnarji izpod stare razvaline, združeni z navdušenimi živio-klici in lepo ubranim petjem tukajšnjih pevcev in pevk.

A. J. k.

Iz Ljutomera 22. julija [Izv. dop.] Podpisani sem prejel iz Radgone sledeče pismo: Vaše blagorodje!

Nastopivši banderij iz Ljutomerskega okraja ob navzočnosti Nj. Veličanstva v Radgoni dal je kolikor z imponentnim številom jezdecev in njihovo brhko nošo, toliko tudi z vzgledno njihovo čudorednostjo visokej svečanosti poseben lesk, ter je poleg obnega priznanja izzval tudi Najvišjo pohvalo Nj. Veličanstva presvitlega cesarja.

Jako me torej veseli izpolniti prijetno dolžnost, da v imenu mesta Radgonskega izrazim Vašemu blagorodju, katero ima glavno zaslugo za uresničenje banderija, najpopolnejše priznanje in najiskrenejšo zahvalo ter Vas ob jedno uljudno prosim, da izvolite tudi vsem onim p. n. osebam, katere so se udeležile priprav za banderij in njega samega, priobčiti najtoplejšo zahvalo mesta Radgone.

Mestni urad Radgonski v 13. dan julija 1883.

Župan:

Deller l. r.

Namenu tega pisma mislim najboljšo zadostiti, ako ga javno razglasim in tudi od moje strani priložim zahvalo vsem tistim, ki so k poveljanju tega slavnega dneva pripomogli in pri tem sodelovali. Slava jim! — Ravno tako prejel sem častno pismo od gosp. c. kr. okrajnega glavarja Trautvetterja, v katerem se taisti zahvaljuje za lepi red in obzirno postopanje na vse strani pri tej slavnosti.

Ljudstvo našega političnega okraja je torej dejanstveno pokazalo, kako svojega cesarja in vladarja iskreno ljubi.

Torej vsa čast in hvala mu!

Kukovec,
okrajni načelnik.

Iz Senožškega okraja 23. julija. [Izv. dop.] Pravijo, da kakoršna so pota in ceste, taki so dotični prebivalci. Da ni na temu izreku mnogo resnice, pač nihče ne more ugovarjati. Pri nas smo dosegli imeli še precej dobre skladne ceste; da bodo i v bodoče, skoro da dvomimo, kajti novo izvoljeni cestni odbor, oziroma njegov načelnik se, kakor je vidno, kaj malo briga za ta njemu naloženi častni posel, ker akoravno že predseduje več mesecev, še do sedaj ni sklical nobene seje. Zakaj da tega ne učini, on gotovo dobro ve; menda se boji, da bi ga, ali da ga bode „škarpa" ožulila. Drznemo se tudi vprašati, kedaj se bodo vender letos potrebna dela na omenjenih cestah oddala, in kedaj dovršila? Tako tudi potrebna cestna sipa; mari po zimi? Zbudi se, zbudi, cestni odbor! oziroma gospod načelnik!

N.

Iz Godoviča 19. julija [Izv. dop.] Nikoli, naj živimo še toliko časa, nam ne bode dan 15. julija 1883. iz spomina šel. Ta dan bili smo toliko srečni, da smo mogli našemu presvetlemu vladarju gledati v obraz.

Ko smo za gotovo zvedeli, da obišče Idrijo, tedaj tudi našo vasico, začeli smo se posvetovati, kako Preslavnega dostojno sprejeli. Vasica je majhna, ljudstvo ne bogato, tedaj na kaj posebnega še mis-

liti ni. Pa denar ni vse, tudi brez denarja se kaj naredi. „Jaz pripeljem dva mlaja" pravi jeden, „jaz tudi dva" oglasi se drugi itd. In tako postavili smo že osem dni poprej šest precej velikih mlajev, med katere smo napravili slavolok, kateri je bil precej velik. Drag ni bil, ker delalo in doneslo se je vse brezplačno. Razen tega dičil je vasico še drug slavolok in pa smrekov drevored. Zastav cesarskih in narodnih tudi ni manjkalo.

V nedeljo 15. t. m. zjutraj zbralo se je polno ljudstva, domačega in tujega, katero se je ob cesti postavilo pričakovaje cesarja.

Po osmeji uri dobimo znamenje, da se bližajo vozovi. Vse stopi v red. Ko se nam približajo vozovi, zaori šolska mladina, zanjo pa vsa množica krepke živio-klice. Presvitli cesar je prijazno in smepljajé odzravljal. Ko je prišel voz pred slavolok, skočil je cesar kakor mladenič 18 let iz njega. Tu Ga pozdravi in nagovori naš gospod župnik slovenski jako krepko. Cesar se mu lepo zahvaljuje, da je ljudstvo lepo učil, da je tako patrijotično itd. in reče potem: „Tukaj mora prav prijazno biti, ker je vse obraščeno".

Gospod okrajni glavar predstavi učitelja, g. župnika in župana iz Črnega Vrha, in vsacega je Nj. Veličanstvo z vprašanji počastilo. Na to odgovoril je cesar blizu stoječega trgovca Fr. Lenasi-ja, ki ima tri medalije. Vprašal ga je, v katerih bitkah jih je dobil. Potem se cesar usede v voz in odpelje proti Idriji, pozdravljen s živio-klici.

Ljudstvo razšlo se je po gostilnah, veselo, da je cesarja videlo, in čakalo, da se je cesar nazaj v Logatec peljal, kjer Ga je navdušeno pozdravljalo kakor popred.

Iz Šent Jarneja 20. julija. [Izv. dop.] V 87. številki „Slovenca" popisuje nek dopisnik iz Šent Jarneja, kako se je tam obhajala 600 letnica Habsburška, ter siplje kakor boginja Fortuna iz zlatega roga zahvalo in pohvalo na vse, in se ve da v prvi vrsti tudi na-se. Kdor je bral dotični dopis, a tukajšnjih razmer ne pozna, utegnil bi misliti, Bog zna kako svečano in s kakim navdušenjem se je praznoval oni zgodovinsko pomenljivi dan, in s kakimi čini se je pokazala udanost do presvetle cesarske hiše! — Ker mi je pa resnica nad vse ljuba in draga, in se mi zdi pohvala neumestna tam, kjer ni zaslužena, primoran sem za g. dopisnikom popraviti to, kar je povedal preveč, in dostaviti to, kar je povedati strahopetno opustil.

Gosp. dopisnik govori o slovesni sv. maši. A kaka slovesna maša je to, če se opravlja v skoraj praznej cerkvi. Čeravno se je slovesnost oznanila in toplo priporočila iz lece, čeravno je bilo 11. julija deževno jutro, tedaj za delo na polji neugodno, in čeravno šteje fara nad 6000 duš, udeležilo se je ta zgodovinsko imenitni dan sv. maše 8, beri osmero moških, nekoliko več ženstva kakor navadne dni, in pa šolska mladina in še ta ravno ta dan brez nadzorstva. To je bilo vse. Niti jeden strel iz možnarja ni povelečeval cerkvene slovesnosti, kakor tudi sploh vse slavnostne dni ne. Cerkevne slovesnosti se ni udeležil niti jeden člen občinskega zastopa, niti jeden člen krajnega šolskega sveta, niti jeden člen prostovoljne požarne brambe, ki se sicer tako rada postavlja in skazuje v svojej uniformi. Ne v Ljubljani in ne doma ni počastila presvitlega cesarja, od katerega je prejela že izdatne podpore. To je sramota, to je madež neizbrisljiv, to je čin, ki zasluži ostrega ukora „ex officio!"

Če je bila že udeležba pri cerkveni slovesnosti tako mlačna, ki vender ničesar ne stane, naj vsak sklepa, kaj se je storilo za dekoriranje hiš, kar stane novcev. — Pa g. dopisnik vender omenja okinčanja hiš, in na cente hvali dekoracije, zastave in napis na šolskem poslopji, katere je vse natanko z metrom premeril. A resnica je ta: omenjene dekoracije, zastave in napis bile so vse od privatne roke šoli tako rekoč usiljene, ker je znano, da se vodstvo za take reči, ki stanejo novcev, čisto malo briga. To se je že pri več prilikah pokazalo. Da ni omenjenih dekoracij in zastav od privatne roke, imela bi šola javaljne kak drugači obraz, kakor ga ima vsaki dan. Dve cesarski zastavi raz okna in

nekaj zelenih vej okolo šole, to bi bila vsa dekoracija šolskega poslopja. Lahko je dičiti se s ptujim perjem.

Ker že od dekoracij in zastav govorim, naj le še to povem, da je bilo na dveh hišah videti zastave v nemških barvah, in sicer čisto same, brez cesarskih in deželnih. To je bil pač „unicum" na Kranjskem.

G. dopisnik vé tudi nekaj povedati o razsvitljavi in še imenoma našteje nekoliko hiš, ki so se baje posebno odlikovale. Pa g. dopisnik je bil tudi tukaj s svojo hvalo preradodaren, in je dotičnim kaj slabo ustregel, ker jih je spravil v ne majheno zadrego, ker morajo dotični sami protestirati zoper tako pohvalo in ker mora vsak, ki je to razsvitljavo videl in zdaj pohvalo v „Slovenca" bral, nehoté vsklikniti: Risum teneatis . . .

Čemu li hvaliti to, kar se hvaliti ne more, in se s tako pretirano hvalo le potuho daje ljudem, ki mislijo, da so že zadosti storili, ker so še za to malenkost pohvaljeni bili? Čemu se bati tudi pograjati to, kar je bilo v resnici vse graje vredno?

Naj bi bil g. dopisnik, če ga je že tako srbelo pero, da je moral s svojim sporočilom v javnost, naj bi bil vsaj pograjal tudi napake, ali pa naj bi bil, če ni imel poguma za to, o celi stvari — lepo molčal. Tudi te vrstice bi bile izostale, da jih ni izzvalo ono nepotrebno in neopravičeno hvalisanje.

Domače stvari.

— (Radičevićeva slavnost) se je za jeden dan zakasnila. Pesnikovi ostanki dospeli so še le včeraj dopoldne v Novi Sad. Iznad poslopja „Matice Srbske" visela je črna zastava. Uhod na peron dovoljen je bil samo 120 osobam. Pred kolodvorom imel je A. Hadžić lep kratek govor. Potem se je v sprevedu prenesla krsta na parobrodsko postajo. Prihod v Karlovce ob 1. uri popoldne. Mesto je bilo natlačeno tujcev, nad 2000 gostov. Na glavnem trgu bil je postavljen katafalk, ondu vršilo se je blagoslovljenje. Po obedu prepeljali so krsto v Stražilov, jedno uro od Karlovcev. Na grobu govoril je Dimitriević, urednik „Zastave". Zvečer bil je banket za 300 osob.

— (Gospoda Frana Šumi-ja) imenovala je c. kr. centralna komisija za ohranjenje zgodovinskih in umetelnih spomenikov na predlog tretje (arhivne) sekcije 30. junija t. l. svojim korespondentom.

— (Iz Ptuj) se nam 23. t. m. piše: Pri včerajšnji volitvi načelnika veteranskega društva izvoljen je dober Slovenec g. M. Planinšek, kateri je ob priliki Jožefove svečanosti za tega delj iz odbora izstopil, ker je njega večina sklenila, da se te nemške demonstracije društvo udeleži in corpore. Iz te volitve se razvidi, da se srednji in nižji stan še nesta nasrkala tistega nemško-pruskega duha, kateri je mej našim meščanstvom tako razširjen.

— (Poštne hranilnice.) Trgovinsko ministerstvo je predrugačilo §. 24 odstavek 3. naredbe z dne 10. oktobra 1882 in dovolilo, da sme jedna in ista osoba tri hranilne karte po 50 kr. na teden uložiti.

— (Nespreten samomorilec.) Piše se nam iz Borovnice v 22. dan t. m. Včeraj hotel se je 1/4 od kolodvora na železnici ustreliti neki človek. Sežgal je popotni list in več družega papirja, potem pa priredil puško in privezal vrvico na petelina, da bi tako puško sprožil. Cev je potem utaknil v usta, ter z nogo sprožil petelina. A učinek bil je nepričakovan. Ker je samomorilec cev menda tako tesno objel, da strel ni imel duška, ni mu šla kroglja v glavo, temveč ves strel udaril je na strani vna, cev ga je pa tako močno sunila v usta, da mu je poškodovala jezik, da ne more govoriti. Samomorilec prišel je še sam na kolodvor, s prvega govoril je še malo, pozneje pa mu je vsled otekline sapo zaprlo in na vprašanja je samo prikimal. Ko ga železniški nadzornik vpraša: kako se piše in mu poda košček papirja, zapisal je: Janez Potepan. Odpeljali so ga v Ljubljano. Govori se, da je v bližnji vasi nekemu krčmarju 700 gold.

braniti dal, kar pa je neverjetno. Star je okoli 50 let.

— (O Tisza Eslarskej aferi) pismo, pravi me drugimi „Sloboda“: Nekada biala reč: „Unus Petrus est in Roma, una turris in Cremona“, a sada se može reči: Una justicia est in Magjaria!

Gospod urednik!

Kazuje na § 19 tisk. post. prosimo za objavo sledečega popravka.

V 160. številki „Slov. naroda“ od 16. Julija t. l. stoji: „Ljubljanski turnarji peli so pri ljudski veselici trikrat demonstrativno „Die Wacht am Rhein“. Ta trditev je popolnoma neresnična.

V Ljubljani, 17. julija 1883.

Odbor društva „Laibacher Turnverein“.

Proske,
Schriftwart.

Rütting,
Sprechwart.

V poljedelske razstavi

delila so se 22. t. m. dopoldne ob 10. uri darila. Razsojevalci so bili gg.: Oton Detelja, poslanec in posestnik (načelnik), inženir Fran Witschl, vitez Gutmannsthal, Fran Kotnik, K. Neveklovski in Andre Gyurky.

Srebrno državno svetinjo dobi: Čebelarstvo in sadjerejsko društvo kranjsko za zbirko čebelnega orodja; g. Mih. Ambrožič v Mojstrani za čebelno orodje, g. Jan. Drobež z Broda pri Celji za pluge; g. Henrik Lanz na Dunaji za stroje; g. Julij Carov v Pragi za pluge, orodja in stroje; Umrath & Comp. v Pragi za mlatilnice.

Bronasto državno svetinjo dobi: Gosp. Eduard Schlegel v Ljubljani za podkove in orodja; Sirarska zadruga v Bohinjski Bistrici za sirarsko orodje; g. Anton Planinc v Boštani za praktično smukalnice (Traubenrebler); gospod Joh. Bregle v Budimpešti za stroj (trieur), Mayfath & Comp. na Dunaji za poljedelske stroje in orodja; g. Toma Bohrer v Celovci za pluge; Pfannhauser na Dunaji za mlekarstvo orodje; Kleiner & Fleischmann v Mödlingu za mlekarstvo orodje; gosp. Fran Omersa v Kranji za železne verige; g. Albin Ahčin v Ljubljani za stroje in orodja; gg. Terček & Nekrep v Ljubljani in Jan. Jurij Winkler v Ljubljani za stroje in orodja.

Nadalje dobe diplomo (Anerkennungsdiplo) še naslednji razstavljalci: G. Albert Samassa v Ljubljani za sesalke, brizgalnice, cevi in pipe; g. Karol Hofbauer v Tržiči za umetno in solidno izdelani paviljon z opravo; firma Avg. Tschinkel v Ljubljani za sejalne stroje, g. Ivan Malenšek v Tacnji za svojo mlatilnico, za rezalni stroj in lokomobil.

Zahvala.

Čast. gospodu Josipu Zalokarju, kaplanu v Hrnovcih, se srčno zahvaljujem v imenu obdarovane šolske mladine za 100 knjižic „Habsburški rod“.

V Gorjah, dne 20. julija 1883.

Janko Žirovnik,
nadučitelj.

Zahvala.

Znani šolski dobrotnik gospod Viljem Pfeifer, deželni in državni poslanec, je blagovolil podariti našej šolski mladini 200 knjižic „Habsburški rod“, za kar se mu podpisani prav priščno zahvaljuje v svojem in v imenu šolske mladine.

Na Krškem, dne 21. julija 1883.

Božidar Valenta,
nadučitelj.

Javna zahvala.

Povodom osrečujočega prihoda Nj. Veličanstva prešvitlega cesarja v mesto Kranj dne 16. julija t. l. je tukajšnji trgovec in posestnik gospod Fran Omersa podaril mestni občini Kranjski državnega posojila srebrno rento za 1000 gld. s tem pogojem, da se obresti te rente vsako leto dne 16. julija v spomin Najvišje navzočnosti razdele mestnim ubogim.

Za ta velikodušni dar izreka podpisano županstvo v imenu ubogih najpriščnejšo zahvalo.

Mestno županstvo Kranj,

dne 17. julija 1883.

(502)

Župan: Šavnik.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Umrli so v Ljubljani:

18. julija: Katarina Martinc, zasebnica, 64 l., Krakovski nasip 20, za mrtu dom. — Miha Škrjanec, 9 mes., zidarja sin, Hrenove ulice 20, za bljuvno grižo. — Kristina Godec, 5 m., krojačeva hči, Krakovski ulice 27, za bljuvno grižo.

20. julija: Ana Pekic, 6 ted., dekle hči, Tesarske ulice 3, za grižo. — Fran Peterlin, zavarovalni agent, 38 l., Stari trg 3, za jetiko. — Marija Zajec, dninarica, 46 l., Kravja dolina 11, za sušico.

22. julija: Anton Miglič, 7 ted., dninarjev sin, Opekarska cesta 7, za grižo.

V deželnej bolnici:

18. julija: Jarnej Zajec, 65 l., gostač, za oslabljenjem. — Cecilija Zanoškar, 42 l., dninarica, za pretresom možganov.

19. julija: Antonija Semen, gostija, 54 l., za vnetjem trebušne mreže.

21. julija: Matevž Oblak, 80 l., dninar, za desničnim pljučnim prisadom. — Marija Nagel, 50 l., gostija, za rakom na jetrah. — Jakobina Pečur, 1 dan, delavčeva hči, za slabostjo.

Tujci:

23. julija.

Pri Slonu: Lovit z Dunaja. — Neugent iz Trsta. — Steinberg iz Gradca.

Pri Mallé: Graf z Dunaja. — Piazza iz Trsta. — Loser iz Pešte.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. julija	7. zjutraj	732.46 mm.	+17.0°C	sl. sev.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	735.02 mm.	+17.4°C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	734.86 mm.	+17.2°C	brezv.	d. jas.	dežja.

Nebo je bilo po dnevi oblačno, zvečer jasno. Srednja temperatura bila je +17.2°, za 2.4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 24. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 95	kr.
Srebrna renta	79 „ 55	„
Zlata renta	99 „ 50	„
5% marcna renta	93 „ 40	„
Akcije narodne banke	837 „ —	„
Kreditne akcije	293 „ 50	„
London	120 „ —	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	9 „ 50 1/2	„
C. kr. cekini	5 „ 65	„
Nemške marke	58 „ 50	„
4% državne srečke iz l. 1854	119 „ 25	„
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 169	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99 „ 40	„
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 85	„
„ „ 4%	88 „ 45	„
„ „ 5%	86 „ 90	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	„ 75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118 „ —	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108 „ —	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 50	„
Kreditne srečke	100 gld. 171	„ 75
Rudolfove srečke	10 „ 20	„ 25
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 108	„ 25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	220 „ 50	„

Učenec,

13 do 14 let star, slovenskega in nemškega jezika zmožen, sprejme se takoj v prodajalnici mešanega blaga

Antona Svetica
v Kamniku.

(501—1)

Vožni red Rudolfove železnice

veljaven od 1. junija 1883.

Terbiž-Ljubljana					Ljubljana-Terbiž				
Postaje		Osobni vlaki			Postaje		Osobni vlaki		
		1. 2. 3. razred	2. 3. razred	1. 2. 3. razred			1. 2. 3. razred	2. 3. razred	1. 2. 3. razred
Terbiž	odh.	12.38		popoldne 12.10	Ljubljana, juž. žel. odh.	7. 5	12.20	6.35	11.38
Rateče-Belapeč	„	1. —		12.27	Ljubljana, Rud. žel. „	7.10	12.24	6.40	11.43
Kranjska Gora	„	1.17		12.41	Vižmarje	7.20	12.33	6.52	11.54
Dovje	„	1.45		1. 6	Medvode	7.31	12.44	7. 6	12. 8
Jesenice	„	2.12		1.27	Loka	7.46	12.57	7.28	12.26
Javornik	„	2.19	zjutraj 1.34	7.17	Kranj	8. 3	1.12	7.49	12.43
Radovljica-Lesce	„	2.42	6.30	1.56	Podnart-Kropa	8.22	1.29	8.19	1. 3
Podnart-Kropa	„	3.11	6.59	2.19	Radovljica-Lesce	8.51	1.53	8.19	1.30
Kranj	„	3.29	7.21	2.35	Javornik	9.13	2.11	zvečer 1.53	
Loka	„	3.47	7.45	2.50	Jesenice	9.24	2.22	prihod. 2. 7	
Medvode	„	4. 4	8. 4	3. 3	Dovje	9.45	2.39		2.28
Vižmarje	„	4.16	8.18	3.14	Kranjska Gora	10.15	3. 4		2.58
Ljubljana, Rud. žel. prih.	„	4.25	8.29	3.22	Rateče-Belapeč	10.30	3.18		3.13
Ljubljana, juž. žel. „	„	4.30	8.35	3.26	Terbiž	10.47	3.33		3.30
	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer		popoldne	popoldne		zjutraj.

K sv. Ani!

Priporočam ravnokar v moje zalogi izšlo in po visoko čast. knezoškofjskem uradu potrjeno molitveno knjigo:

„Sveta Ana

ali

molitvene bukvice v češčenje svete matere Ane, obsegajoče njeno življenje in vse navadne pobožnosti.

Sestavil **Krisogon Majar**,
mašnik iz reda svetega Frančiška.

Cena: v polusnji 60 kr., v usnji 80 kr. in 1 gld. — Po pošti za vsako knjigo 10 kr. več.

Razprodajalec dobé rabat.

J. Giontini v Ljubljani.

(504—1)

V najem

se oddaje prostovoljno s 1. oktobrom t. l. na dobrem glasu poznata, že čez 20 let obstoječa

gostilna Ogrinec,

poleg južno-železniške postaje **Videm-Krško**, in zraven spadajoče **gospodarstvo**, več rodovitnih njiv, kakor tudi poldrugo oralo vinograde z zidanico vred. (500—1)
Več pove g. občinski predstojnik Videmski.

Naznanilo.

Uzrok, da obeta letošnja vinska letina posebno obilnost, primora me, ceno vina v velikej zalogi in pravega dolenja proti večji kupčiji in proti pošiljavi lastne posode znatno znižati.

Ponudim torej **novi vino** po 7 1/2, 8 do 9 gld., **stari vino** po 13 do 14 gld. hektoliter, rumeno ali rudeče. **Vinski ocet** ali **jesih** po 12 gld. hektoliter.

K obilnim naročbam se priporoča

A. Cvenkelj

(486—3)

v Sevnici (Lichtenwald), Štajersko.

Št. 4619.

(494—3)

Razglas.

Stavbe na ljudskem veselju pod Tivoli, namreč: 2 pavilona, kavarna z gostilnico, plesišče, gugalnica, 2 kegljišča, 1 trafika, 3 visoki mlaji in 3 kabineti, se bodo vse skupno ali posamezno prodale.

Dotične ponudbe naj se pisмено pošljejo deželnemu odboru

do 26. julija 1883.

Od deželnega odbora kranjskega,
v Ljubljani, dne 20. julija 1883.

Ptujska gostilna „pri črnem orlu“,

zdavna dobro znana, s c. kr. poštним in telegrafskim uradom v poslopji, ležeča sredi mesta poleg c. kr. uradov in parka, z razgledom na cesar Josipov spominek, priporoča vsej p. n. gospodi, potujočim trgovcem in turistom zelo priljubljeno **sobe** ter svojo posebno dobro **restavracijo**, kjer se točijo izvrstna **domača vina** in **Reinlinghaus-ovo dvojno marčno pivo**, vse jako po ceni.

Vozovi na vse strani dobé se v hiši.

Z odličnim spoštovanjem

Emil Vouk,

(503—1)

gostilne reditelj.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.